

“Minä olen tie ja totuus ja elämä”

Osa Tie

Suomessa samoin kuin laajalti monissa Länsimaissa ihmiset ovat unohtaneet Jumalan olemassaolon. Jumala ei silti ole unohtanut ihmisiä. Jeesuskaan ei ole tuttu. Jos ihmisiltä kysytään, kenen he sanovat Jeesuksen olevan, vastauksiksi saadaan, että hän oli joku Lähi-Idässä elänyt opettaja, askeetti tai kapinallinen. Jotkut saattavat päästä samalle tasolle kuin Jeesuksen ajan ihmiset. He sanoivat, että Jeesus oli Johannes Kastaja tai että hän oli Elia tai Jeremia tai joku muu profeetta.

Nämä olivat juutalaisten vastauksia, jotka tunsivat Vanhan Testamentin varsin hyvin. Länsimaissa eletään niin sanottua jälkikristillistä aikaa. Se näyttäisi olevan aikaa, jossa kristillisyydestä ei ole jälkeäkään. Sen mukaisesti hyvin yleisesti luullaan, että Jumalaa ei todellakaan ole olemassa ja ihmiset voivat muovata elämästään sellaisen kuin haluavat. Paikka paikoin yhteiskunnassa vilahtaa kuin tuulahduksia menneisyydestä, jolloin vielä raamatulliset arvostukset olivat tärkeitä. Kuitenkin perin harva ihminen sanoo niinkuin Pietari, että Jeesus on elävän Jumalan Poika. (Mat. 16:16)

Kuka ja millainen Jeesus sitten on?

Otsikossa ensimmäinen väite toteaa Jeesuksen olevan tie. Nuo sanat olivat vastas Tuomaalle, joka sanoi Jeesukselle: “Herra, me emme tiedä, minne sinä menet, kuinka sitten tietäisimme tien.” (Joh. 14:5) Tuomas samoin kuin muutkin opetuslapset olivat seuranneet jo jonkin aikaa Jeesusta ja Tuomaan sanoista voidaan huomata, että hän ei oikein tiennyt, ketä hän seuraasi.

Tietenkään Jeesus ei tarkoittanut maanteitä tai rautateitä, joita ei siihen aikaan kunnolla ollutkaan, vaan sellaista tietä, jota kulki ohjaututaan elämään Jeesuksen yhteydessä ja hänen opettamalla tavalla sillä seurauksel-

la, että päästään jo tässä elämässä Jumalan yhteyteen ja tämän elämän jälkeen Hänen taivaaseensa ikuisesti olemaan.

Kysymys on uskonelämästä Jeesuksessa Kristuksessa. Kovin monet eivät usko tuonpuoleiseen ja ovat sitä mieltä, että tämän elämän jälkeen ei ole mitään. Jokainen voi tietenkin elää oman mielipiteensä mukaisesti mutta se ei tarkoita samaa kuin, että ihminen olisi oikeassa. Paavali kirjoitti: “Jos olemme panneet toivomme Kristukseen ainoastaan tämän elämän ajaksi, niin olemme kaikkia muita ihmisiä surkuteltavammat.” (1. Kor. 15:19) Jos näin oli jollakin tasolla Jeesukseen uskovista niin vielä enemmän se on niiden suhteen, jotka eivät halua uskoa Jeesukseen lainkaan.

Jeesus on enemmän kuin opettaja ja ihminen. Miksi hän sanoi olevansa tie? Tie Jumalan luokse.

Kirkastussunnuntain kohdalla Raamatun teksteissä kerrotaan, kuinka Jeesus vei kolme opetuslastaan, Pietarin ja Jaakobin ja Johanneksen korkealle vuorelle. Markuksen evankeliumissa sanotaan tästä ensimmäisenä asiana, että tuolla korkealla vuorella Jeesuksen muoto muuttui ja hänestä tuli häikäisevän kirkas olento, jonka vaatteetkin valaistuivat ja tulivat käsittämättömän valkoisiksi. Markuksen teksti käyttää tuosta muuttumisesta kreikan sanaa metamorfoo. Se tarkoittaa metamorfoosia eli aineen muuttumista toiseksi. Niinpä esimerkiksi kivet voivat muuttua. Usein ajatellaan ja jopa Raamatussakin käytetään kiveä ja kalliota vertauskuvana pysyvistä, lujasta olotilasta ja että se on hyvä perusta. Mutta kivet voivat muuttua. Kiven ulkopuolisen olosuhteen muuttuessa, kivi voi muuttua myös toiseksi lajiksi. Esimerkiksi kuumuudessa, kun kivi sulaa, ja se kiteytyy uudelleen, se muuttuu toisenlaiseksi kiveksi. Samoin voi tapahtua kovan paineen vaikutuksesta. Kovassa paineessa hiilestä muodostuu esimerkiksi timantteja.

Biologisesti monet hyönteislajit muuttavat muotoaan muna- tai toukka-asteelta tullessaan sukukypsiksi “aikuisiksi”. Jos ihminen kokee äärimmäistä hätää ja tuskaa, hän voi hikoilla verta niinkuin Jeesus Getsemanessa. Joskus sairaudet voivat parantua rukouksen tai sanotun sanan vaikutuksesta. Näin ollen kaikki se mikä on luotu ja olemassa, ei ole ikuista, muuttumatonta niinkuin Aristoteleen ajoista saakka on yritetty väittää.

Siksi Jeesuksen muodon muutos vuorella on mahdollista asettaa tällaista taustaa vasten. Miksi hän sitten muuttui? Koska Jeesus ei ollut vain ihminen vaan hän on myös Jumalan Poika, syntyisin ikuisuudesta niinkuin Raamattu hänestä kertoo: “Ennenkuin syvyyksiä oli, synnyin minä...” (Snl. 8:24) Mistä syvyyksistä tässä oli kysymys? Siitä, jonka Raamattu kuvaa toisessa lauseessaan: “Ja maa oli autio ja tyhjä, ja pimeys oli syvyyden päällä...” (1. Moos. 1:2) Ennen tuota syvyyden olemassaoloa oli Jeesus olemassa Jumalan luona taivaassa.

Kun Jeesus tuli maailmaan, siinä Jumalan Sana murtautui tuonpuoleisesta tähän näkyvään maailmaan, jossa Jeesus esiintyi Ihmisen Poikana. Hän oli ihmisenä muuten samanlainen kuin kaikki muutkin ihmiset paitsi että hänellä ei ollut syntiä. Siksi hänestä käytettiin nimitystä Ihmisen Poika. Hän ei ollut niinkuin Aadamille syntynyt Set, josta Raamattu sanoo: “.joka oli hänen kaltaisensa, hänen kuvansa...” (1. Moos. 5:3) Tuossa lauseessa on kerrottu lyhyesti perisyntin olemus. Syntiin langenneen Aadamin kaikki jälkeläiset ovat hänen kaltaisiaan, hänen kuviaan.

Alunperin Jumala loi ihmisen omaksi kuvakseen ja Hän antoi luomalleen ja siinä vaiheessa lankeamattomalle ihmiselle nimen ihminen ja juuri siitä syystä Jeesus on Ihmisen Poika, synnitön itsessään ja se Jumalan kuva, jonka mukaisesti ensimmäinen oli luotu.. Mutta kun ihminen lankesi syntiin jumalankuva murtui ja siitä syystä Seet oli vain Aadamin kaltainen ja hänen kuvansa (1. Moos. 5:3), syntiin langennut ihminen, synnissä syntynyt.

Jeesus raotti hieman salaisuuden verhoa opetuslapsilleen kirkastusvuorella ja näytti heille, että hän ei ole vain ihminen vaan myöskin Jumala, joka on tullut kirkkaudesta tekemään ihmisen ja Jumalan välille sovinnon, kun syntiinlankeemus oli yhteyden rikkonut. Jeesus tahtoi esimerkiksi uskonvahvistukseksi näyttää opetuslapsilleen, mikä hän todellisuudessa on. Koskihan kirkkaus häntä jo ihan “alkumetreillä”, kun Jumala sanoi: “Tulkoon valkeus”. Kysymys ei ollut tähtien valon luomisesta vaan Jumalan kirkkaudesta. Se on erilaista valoa ja kirkkautta kuin auringonvalo. Vihjeen sen valon laadusta saamme kertomuksesta, jossa Mooses oli Siinain vuorella 40 päivää Jumalan yhteydessä. Kun hän palasi kansan keskuuteen, hänen kasvonsa säteilivät. Jos hän olisi ollut noin pitkän ajan auringon paahteessa ja vieläpä vuorella,

ohuessa ilmanalassa ultraviolettisäteilylle alttiina, olisivat nuo säteet polttanut karrelle hänen kasvonsa eikä niistä olisi voinut sanoa, että ne loistivat. Jumalan "lainakirkkautta" hänen kasvonsa loistivat.

Metamorfoosi muodonmuutos voi tapahtui hitaasti tai nopeasti. Kirkastusvuoren tapauksessa muutos oli nopea, koska Jeesuksen muoto muuttui heti, kun he olivat vuorelle saapuneet. Samanlaisesta nopeasta muutoksesta Raamattu kertoo myös niiden kohdalla, joka Jeesuksen toisen tulemuksen yhteydessä tapahtuu. "Katso, minä sanon teille salaisuuden; emme kaikki kuolemaan nuku, mutta kaikki me muutamme, yhtäkkiä, silmänräpäyksessä, viimeisen pasunan soidessa, sillä pasuna soi ja kuolleet nousevat katoamattomina ja me muutamme." (1. Kor. 15:51,52)

Paavali käyttää tässä muuttumisesta sanaa allusoo ja se tarkoittaa lähinnä tilamuutosta eli eroa, mikä on jo kuolleiden osalla verrattuna sillä hetkellä elossa oleviin. Kun Paavali tarkoittaa nimenomaista Kristuksen kirkkautta ja siihen tilaan muuttumista, hän käyttää sanaa metamorfoo eli muodonmuutosta, metamorfoosia: "Mutta me kaikki, jotka peittämättömin kasvoin katselemme Herran kirkkautta kuin kuvastimesta, muutamme saman kuvan kaltaisiksi kirkkaudesta kirkkauteen, niinkuin muuttaa Herra." (2. Koe. 3:18)

Ne jotka katsovat Kristusta peittämättömin kasvoin, saavat hänen kirkkaudestaan myös ja muuttuvat kirkastuneiksi ruumiiksi koko habituksensa osalta. Peittämätön viittaa verhoon, joka on poistunut ihmisten kasvoilta. Sellaisesta peitteestä Paavali muistuttaa Korinttolaiskirjeessään: "Mutta jos meidän evankeliumimme on peitossa, niin se peite on niissä, jotka kadotukseen joutuvat, niissä uskottomissa, joiden mielet tämän maailman jumala on niin sokaissut, ettei heille loista valkeus, joka lähtee Kristuksen kirkkauden evankeliumista, joka on Jumalan kuva." (2. Kor. 4:3,4)

Jeesus- tie ei ole vain jokin vie vaan tie Jumalan luokse. Jumala halusi pelastaa luomansa mutta langenneen ihmisen ja siksi Hän lähetti oman Poikansa tekemään tämän työn. Jumala osti koko ihmiskunnan Poikansa verellä. Kauppahinta oli kova näin surkeasta materiaalista, mutta hinta mitoitettiin rakkauden skaalalla ei pörssi- indeksin mukaan. Jokainen ihminen on siis Jumalan omaisuutta ostohinnan perusteella ja siitä syystä ihmisellä ei ole lupa kulkea omia teitään, vaan Jeesus- tietä, joka vie Isän, omistajan luo.

Valitettavasti monet ihmiset ovat omaksuneet kiellettyyn suuntaan ajamisen. Sen tien päässä on kadotus, ei pelastus. Kadotuksessa ei ole mitään hyötyä pelastuksesta. Kadotukseen joutuneet eivät voi peruuttaa. He ovat kuin kamikaze- lentäjät, joilla oli polttoainetta vain menosuuntaan.

Mihin suuntaan me itse olemme menossa?

Suunnan selville saamiseksi täytyy navigoida niinkuin autolla ja veneellä ja lentokoneellakin usein joutuu tekemään niinkuin myös vaelluksilla. Navigoinnissa on oleellista, että suunnan ja paikan määrittämisessä tarvitaan vähintään kolme kiinteää pistettä, jotta voidaan tietää tarkalleen, missä ollaan ja mihin siitä pisteestä täytyy suunnistaa, jotta haluttu päämäärä saavutetaan. Näin toimii myös satelliitti navigaattori. Sen täytyy olla yhteydessä vähintään kolmeen satelliittiin, jotta se pystyy antamaan sijaintipisteen. Vaikka navigaattori sisältäisi hyvin tarkat kartat, niistä ei ole mitään hyötyä, ellei sillä ole yhteys noihin satelliitteihin, joiden avulla paikka määritellään.

Samantapaista on navigointi uskon tiellä. Raamattu vastaa navigaattorin karttaa. Jos sitä lukee ilman yhteyttä kolmiyhteiseen Jumalaan; Isään ja Poikaan ja Pyhään Henkeen, lukija ei tiedä, missä ollaan ja mihin pitäisi mennä. Vasta kun on yhteys Isään ja Poikaan ja Pyhään Henkeen, löytyvät oikeat vastaukset ja tiekin löytyy ja verho poistuu kasvoilta. Paljastuu Kristuksen kirkkaus.

Jotkut sanovat, etteivät he tarvitse opastusta. He voivat itse lukea raamattuansa jne. Kysymys ei olekaan lukutaidosta vaan oikeasta ymmärtämisestä. Omin voimin ihminen ei ymmärrä Raamattua Jumalan tarkoittamalla tavalla, sillä hän on lakannut olemasta Jumalan kuva ja on tullut langenneen Aadamin kuvaksi. Sellainen ihminen ymmärtää toisinaan tahattomastikin väärin, koska hänen lihallinen mielenlaatunsa ohjaa hänen ajatuksiaan. Ihminen tarvitsee valoa itsensä ulkopuolelta. Tällaista valoa säteilee Jumalan Pyhä Henki.

Myös opetuslapset tarvitsivat tällaisen välähdyksenomaisen kirkastumisen Jeesuksen merkityksestä siitäkin huolimatta, että he päivittäin olivat tekemisissä Jeesuksen kanssa. Niinpä kun Jeesus oli antanut Pietarille nimen Petra, kallio, tapahtui, että Pietari puhutteli Jeesusta. Jeesus oli kertonut joutuvansa tuomittavaksi ja tapettavaksi ja sitten nousevan kolmantena

päivänä kuolleista. Silloin Pietari veti hänet erilleen ja sanoi: “Jumala varjelkoon, Herra, älköön se sinulle tapahtuko.” (Matt. 16:22). Silloin Jeesus sanoi, että Pietari ei ajatellut sitä, mikä on Jumalan vaan mikä on ihmisten. Tässä huomataan, että vaikka Pietari oli saanut ymmärtää, että Jeesus on Jumalan Poika, hän sittenkään ymmärtänyt Jeesuksen merkitystä, koska hän ajatteli inhimillisen tavan mukaan. Hänen kohdallaan näytti vuorottelevan kaksi voimaa. Simon, joka oli hänen alkuperäinen nimensä, merkitsee kaislaa tai ruokoa, jota tuuli heiluttelee. Tämä osa hänessä kääntyi tuulten mukaan kuten lihan mieli usein on. Kallio, Pietari, sen sijaan pysyi useimmiten Kristus-kallioilla.

Kirkastusvuorella olivat opetuslaste lisäksi läsnä Isä ja Poika ja Pyhä Henki ja heidän lisäksi Mooses ja Elia. Siis laki ja profeetat. Niiden ymmärtäminen Jeesuksen suhteen kirkastui heille, koska Luukkaan mukaan nuo Vanhan Liiton ihmiset keskustelivat Jeesuksen poismenosta eli siitä, kun hän lähtee maailmasta ja palaa Isän luokse taivaaseen. Siksi opetuslapset saattoivat tuolla vuorella ymmärtää koko merkityksen. Siitä todistavat Pietarin ja Johanneksen kirjoittamat sanat: “Ja Sana tuli lihaksi ja asui meidän keskelämme ja me katselimme hänen kirkkauttaan, senkaltaista kirkkautta kuin ainokaisella Pojalla on Isältä, ja hän oli täynnä armoa ja totuutta.” (Joh. 1:14)

Sana tuli lihaksi. Siinä tapahtui metamorfoosi jumalallisesta kirkkaudesta ihmiseksi, ruumiilliseen muotoon. Siinä Jeesus tuli tuonpuoleisesta tämänpuoleiseen ja kuitenkin hänessä oli täydellinen kirkkaus Isältä, jota näytettiin vain välähdyksenomaisesti kirkastusvuorella.

“Sillä me emme seuranneet vieikkaasti sommiteltuja taruja tehdessämme teille tiettäväksi Herramme Jeesuksen Kristuksen voimaa ja tulemusta, vaan me olimme omin silmin nähneet hänen valtasuuruutensa. Sillä hän sai Isältä Jumalalta kunnian ja kirkkauden, kun tältä ylhäisimmältä kirkkaudelta tuli hänelle tämä ääni: Tämä on minun rakas Poikani, johon minä olen mielistynyt.” (2. Piet. 1:16,17)

Näin toimii metamorfoosi eli kirkastumisen muodonmuutos. Jeesus sai ylhäisimmältä kirkkaudelta kirkkauden, jonka opetuslapset näkivät. Silti Kristuksen taivaallinen kirkkaus ei pelasta ketään synnistä. Ainoastaan se, että Jeesus tuli ihmisenä maan päälle ja sovitti omalla kärsimisellään ja kuolemal-

laan ihmiskunnan syntirikokset, kun me tähän uskomme se on meidän pelastuksemme. Ja juuri siinä on Kristuksen kirkastumisen paikka, että me ymmärrämme tämän. Juuri tämä pointti oli keskeistä ilmestyvuoren kokemuksessa; Mooses ja Elia ja Jeesus keskustelivat nimenomaan Jeesuksen poismenosta ja se oli kirkastumisen syy ja aihe, jota ei välttämättä huomattu Jeesuksen inhimillisen muodon perusteella. Kun sen saa ymmärtää, sitä ei pilvi peitä. Mutta heti kun Jeesuksen kirkastuminen haudataan maallisten asioiden alle, kuten Pietari teki puhumalla rakennettavista majoista, pilvi peitti heidät. Jäljellä jäi vain Jeesus, siis se hahmo, jota he katselivat joka päivä.

Valitettavan paljon ihmiset yrittävät löytää kirkastumisen aiheita suuresta ylistyksestä ja ihmeteoista. Oikea kirkastuminen tulee kuitenkin Kristuksen sovitustyön omistamisesta uskon kautta. Mutta tänä päivänä ollaan tulossa siihen vaiheeseen, josta Raamattu sanoo: “Katso, päivät tulevat, sanoo Herra, Herra, jolloin minä lähetän nälän maahan, en leivän nälkää enkä veden janoa, vaan Herran sanojen kuulemisen nälän. Silloin he hoippuvat merestä mereen, pohjoisesta itään, he samoavat etsien Herran sanaa, mutta eivät löydä.” (Aam. 8:11,12) Niin se on juuri vaikeaa, koska kirkkautta ei käsitetä, vähäinkin kirkkauden kajo hukutetaan ja poiketaan milloin oikealle, milloin vasemmalle ja niin pimeys on vallannut maanpiirin. Vanhan sanonnan mukaan suurin pimeys onkin juuri ennen auringonnousua. Onko siis nähtävä niin, että tämä nykyinen hengellinen sokeus ja pimeys on pimeyttä juuri ennen kuin Aurinko, Jeesus Kristus ilmestyy toisen kerran. Vai onko vielä toivoa uusista herätyksen tuulista?

“Vaikka Herra suo sinulle vain kapean leivän ja niukasti vettä, hän sinun opastajasi, ei enää kätkeydy. Omin silmin sinä saat nähdä hänet. Aina kun olet eksymässä tieltä, milloin oikeaan, milloin vasempaan, sinä omin korvin kuulet takaasi ohjeen: Tässä on tie, sitä käykää.” (Jes. 30:20,21)